

ELDE VAR ON DOKUZ BUÇUK: VAH Kİ VAH

Dr. Ferruh N. Ayoğlu

İzleyenler bilir. Tatil zamanı geldi mi, mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışırım şu teknoloji dünyasından. İnternet, televizyon, hatta gazete bile uzağımda dursun isterim. Minik yazılar yazmaya çalışırım gittiğim yerleri anlatan.

Şüphesiz, bu sene de anlatacak şey var tatilden. Ama vah ki vah, ne mümkün.

Dün, bir bakayım dedim televizyona, ne var ne yok; vah ki vah, koptu sazın teli yine. En iyisi yazayım parça parça.

Yeni hükümet programını açıkladı, güven oylamasından güven çıktı. Şaşılacak bir şey yok aslında, bekleniyordu. Hükümet, işverenin üzerinden “kıdem tazminatı yükü”nü kaldıracak bir düzenleme hazırlığında.

İşveren yorulmasın, yük taşımasın, omuzları incinmesin. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği var, malumunuz. Açıklama yapmış, programın kıdem tazminatının kaldırılmasını ve esnek çalışmayı destekleyen kısımlarını pek beğenmişler. Ne diyelim, elde var bir.

Sonra bir başka haber. “Uzun çalışma dönemi” sonrasında Meclisimiz tatile giriyormuş. “Seçimler daha yeni yapılmadı mı?” derken, “yahu yeni seçildiler, ne zaman yoruldular?” diye zorlarken zihnimizi, geldi çattı tatil. Onların da hakkı tatil. Eh artık, biz diyelim elde var iki.

Danıştay, doktorlar mesai dışında özelde de çalışsın demiş; Sağlık Bakanlığı’nın düzenlemesini durdurmuş. Bu noktada meraklısına bir not. Doktorların hem kamuda hem de özelde çalışmasına karşı bir adamım ben; kendimi bildim bileli, doktorlar ya kamuda çalışsın ya da özelde demişimdir. Neyse devam edelim kaldığımız yerden. Sağlık Bakanımız kızmış bu işe, “bunu kabul etmemiz mümkün değil, gerekirse yeni yasa çıkartırız” demiş. Ne yapalım, elde var üç.

Yakında Yüksek Askeri Şura var. Herkeste bir heyecan. Basınımız da bir hayli ilgili mevzuya. Televizyoncu anlatıyor. Deniz Kuvvetleri Komutanımızın emekliliği gelmiş. Yerine üç aday var, ikisi içerde. Elde var dört. Hava Kuvvetleri Komutanımızın da emekliliği gelmiş. Onun yerine de üç aday var, ikisi içeride. Ne diyelim, elde var beş.

Sayarken eldekileri, ekranda Aysel Tuğluk. Demokratik Toplum Kongresi, BDP’nin Diyarbakır il binasında “olağanüstü”

toplanmış. Konuşuyor: “uluslararası insan hakları belgelerinin tanımladığı haklar ışığında ortak vatan anlayışı temelinde, toprak bütünlüğüne ve demokratik ulus perspektifi, Türkiye halklarının ulusal bütünlüğüne bağlı kalarak, Kürt halkı olarak demokratik özerkliğimizi ilan ediyoruz.”

Düşünürken “ne iş” diye, “bu açılım işinin de cılkı çıktı birader” filan derken, hem “bütünlük” hem “özerklik” nasıl diye zorlarken zaten zorlanmış zihnimizi, etti mi sana elde var altı.

Ne eline sığar elde varların gerisi, ne de yüreğine. Belki alışmıştır bile zihnin, ama zihnine de sığmaz bu gerisi. Diyarbakır’da, hani şu demokratik özerkliklerini ilan eden efendilerin olağanüstü toplandıkları, Ahmet Arif’in o muhteşem Adiloş Bebe’sini yazdığı şehrin kırsalında, 13 şehit. Birisi Tabur Komutanı, iki de ağır yaralı.

Aynen ekle arkadaş elindekilere: Altı, on üç daha, eder on dokuz.

Anlamakta zorlanırsan dediklerimi, dene arkadaş. Kapat gözlerini, giydir kendine kamuflajları, tak ayağına postalları. Hücum yeleşini ve silahını unutma. Mühimmatını kontrol et yola çıkmadan.

Önceleri zor gelir her adım. Attığın her adımda basacağın yere bakar gözlerin. Bastığın her taşın, her kıvrımı silinmez bir biçimde işlenir zihnine. Bastığın yer patlamadıysa ne ala. Ya kaldırıncı ayağını patlarsa? O da olmadı, devam yola.

Her adımda düşünürsün önceleri: Şimdi bir silah sesi gelse nereye atarım kendimi? Bin türlü olasılık savaşı zihninde; şöyle olursa böyle yaparım, böyle olursa şöyle yaparım.

Biliyor musun arkadaş, en çok, yürüdüğün mesafe değil, yürürken kasılan vücudun yorar adamı. Sonraları, rahatlar adımların. Bedenin kasılmaz artık zamanla. Eskisi kadar yorulmazsın artık.

En çok, kısacık molaları ararsın. Yere oturur, sırt çantana yaslanırsın. Bir yudum su içersin, bir lokma ekmek yersin. Oturduğun yerden çevreye bakarsın. Tepelere, kayalara, arazinin kıvrımlarına. İnanamazsın aslında gözlerinin böyle detaylı görebildiğine. Operasyon iyi gelir gözlerine.

Uzatmayalım daha fazla arkadaş; terlemeye başladıysan aç gözlerini kurtul. Onlar içmiş miydi sularını, ekmeklerini yemişler miydi, bilmiyorum. Hem ne önemi kaldı artık bunların. Ölüler acıkmaz, susamaz.

Bitirirken yazıyı řu buçuk meselesini de ekleyelim. O buçuk, bizim TRT-1'in gelişmeleri izlemek için bağlandığı bölge muhabirinin anlaşılamayan Türkçesi.

Sayarken elimizde kalanları, řu buçuk meselesini yeniden düřünmek gerek arkadaş.

Elde var on dokuz buçuk. Elde var vah ki vah.

Temmuz-2011
İnanış Gazetesi, Zonguldak